

Krádežemi společnost nebohatne, varuje ekonomka Šichtařová odboráře

- CZ24 News | 6. července 2021

ČESKO: Odboráři by měli svým ovečkám přiznat, že vydírají své chleboďárce - vydírají schopné lidi, kteří jim dávají práci. Tak reaguje Markéta Šichtařová na hrozbu odborářských předáků nátlakovými akcemi, pokud by se od ledna neměly zvednout platy ve veřejném sektoru. Zároveň přitom upozorňuje, že co dostane jeden na základě nátlaku, aniž si to odpracoval, to bylo zabaveno jinému člověku, který to musel odpracovat. Krádeží bohatství společnost nezbohatne, protože ten, kdo je obírán, ztrácí motivaci bohatství tvořit.

Ministryně financí Alena Schillerová ke schodku 265,1 miliardy korun, nejhoršímu červnovému výsledku od vzniku ČR, poznamenala, že deficit hospodaření rozpočtu se oproti květnu prohloubil jen o 10,1 miliardy Kč, což představovalo druhý nejlepší meziměsíční výsledek od února 2020. Může tento dle ní příznivý trend pokračovat a lze tak konečný letošní deficit očekávat spíše kolem 400 než schválených 500 miliard korun?

Ve statistice – a zejména té ekonomické – platí, že když se v ní vrtáte dostatečně dlouho, vždy si najdete nějaký úhel pohledu, podle kterého čísla vypadají dobře, i špatně. Ukažte mi jakýkoliv makroekonomický ukazatel, a já vám k němu poskytnu dva komentáře, které budou oba pravdivé, ale jeden z nich bude vypadat pozitivně, a druhý negativně. A tohle je typický příklad:

Veřejné finance České republiky jsou v katastrofálním stavu, nejde moc okecat fakt, že jsme dosáhli nejhoršího červnového výsledku od vzniku ČR. Točit se na tom, že se deficit oproti květnu prohloubil „jen“ o 10,1 miliardy Kč, sice vypadá nadějně, ale to jen proto, že dluh už byl nasekán hned na

začátku roku. Je to sice pravdivý výrok, ale falešně optimistický. Stejně tak utěšování se tím, že by letošní deficit mohl tendovat spíš ke 400 miliardám než k 500, je falešný optimismus daný tím, že se během uplynulého roku posunula měřítko. Před rokem 2020 jsme byli zvyklí vnímat jako přijatelné deficity kolem 100 miliard korun. A i to už byla posunutá měřítko.

Mezinárodní ratingová agentura Fitch Ratings zopakovala hodnocení úvěrové spolehlivosti České republiky na stupni AA-, na nějž se dostalo už v roce 2018. Česko tak vykazuje stejný stupeň spolehlivosti svého zadlužení jako Belgie, Spojené království nebo jako Estonsko, což je nejméně zadlužená země EU. Sdílette optimismus agentury, že české úřady ve střednědobém horizontu vrátí míru státního zadlužení na sestupnou trajektorii, i s ohledem na blížící se volby?

Nemyslím si, když pozoruji politickou situaci, že se vrátíme na sestupnou trajektorii. Nicméně takto dobrý rating dává smysl proto, že u nás jsou podobně špatné veřejné finance jen relativně krátce. Nemáme ještě naakumulovaný veřejný dluh z minulosti. Proto Česká republika dosud dokáže bez problémů hradit své závazky. Jedna věc je totiž rychlost zhoršování veřejných financí, a to pro nás nevypadá moc dobře, druhá věc je celková výše nasekaného veřejného dluhu, a to pro nás naopak stále ještě ve srovnání s jinými zeměmi vypadá celkem obstojně.

Mimochodem, lidé se často podivují, čím to, že největší dluh bývá u nejbohatších zemí. A mylně se domnívají, že bohatství je dáno tak vysokým veřejným dluhem. To je ovšem záměna příčiny a následku. Ve skutečnosti je to obrácená kauzalita: Bohaté země investoři víc věří, a tak jsou jim ochotni víc půjčit. Tím bohatá země jednoduše získá přístup k většímu dluhu. To máte jako u lidí a bank: Bezdomovci žádná banka miliardu nepůjčí. Ale multimiliardáři další miliardu půjčí poměrně snadno.

Předseda Českomoravské konfederace odborových svazů Josef Středula a předseda Asociace samostatných odborů Bohumír Dufek po prvním kole jednání s ministryní práce Janou Maláčovou pohrozili případnými nátlakovými akcemi, pokud by se od ledna neměly zvednout platy ve veřejném sektoru, jak plánuje ministryně financí Alena Schillerová. Podle odborových předáků je pro tlak na růst výdělků „nejefektivnější doba“ právě před volbami a jeho růst budou požadovat nejméně o deset procent. Může jim vůbec vláda nevyhovět?

Všímáte si, jak se odbory demaskují? Už se ani neobtěžují mluvit o mzdovém vyjednávání. Rovnou mluví o efektivní době pro tlak na růst mezd – tedy o vydírání. Plánují si formu vydírání, a otevřeně to přiznávají. Odboráři by měli svým ovečkám přiznat, že vydírají své chlebováře – vydírají schopné lidi, kteří jim dávají práci. Uvědomte si: To, co dostane jeden na základě nátlaku, aniž si to odpracoval, to bylo zabaveno jinému člověku, který to musel odpracovat.

Bohatství totiž nejde vytvořit tím, že se nátlakem předá někomu, kdo má k nátlaku sílu. Krádeží bohatství společnost nezbohatne, jen zchudne, protože ten, kdo je obírán, ztrácí motivaci bohatství tvořit. Stát, který vymáhá daně, i odboráři, kteří nátlakem vymáhají vyšší mzdy, jsou tak jen zloději, kteří se ke krádeži veřejně znají.

Podle statistik České národní banky se během pandemie rekordně zvedl objem bankovek a mincí mezi lidmi. Objem hotovosti v oběhu loni stoupl meziročně o rekordních 66 miliard

na 712 miliard korun, ačkoli se ve zvýšené míře nakupovalo online a obchody, které vláda nezavřela, nabádaly k bezhotovostnímu placení. Čím se dá tohle „syslení“ hotovosti v peněžence, ve slavníku či v sejfě vysvětlit?

Ano, to přesně sedí. Prostě roste objem peněz „pod polštářem“. Lidé zkrátka v průměru mají od vlády skrze různé vládní pomoci, stejně jako od zaměstnavatelů skrze mzdy, příjmy dost velké. Minimálně tedy dost velké na to, že stále je část ekonomiky v recesi. Nemají proto potřebu brát si moc úvěrů – k čemu úvěr, když máte peníze vlastní? A neukládají peníze ani do bank – protože úročení ani nepokryje inflaci!

Tyhle peníze se ale moc neutrácejí. Maloobchodní tržby nikterak zázračně nerostou. Peníze tedy jsou skutečně schované doma doslova „v sejfech“, anebo jsou za ně nakupovány věci, které se zrovna moc ve výkazech maloobchodních tržeb neobjevují... Z osobní zkušenosti k tomu mohu dodat, že jsem zatím nikdy nezažila srovnatelně velký nápor klientů, kteří by ode mne chtěli zprostředkovat koupi investičního zlata – to je právě jeden z těch kanálů, kam tyto peníze tečou.

A co se stane, když v oběhu je stále víc peněz neuložených v bankách, rozptýlených mezi lidmi, ale neutracených? No – čeká se, až lidé a firmy dojdou k názoru, že už se jim zase z nějakého důvodu utrácet chce, třeba proto, že už dlouho neslyšeli o covidu & spol., a pak tyto peníze najednou vrhnou do obchodů. Jenomže výrobci do obchodů nebudou stačit dodávat zboží, protože sice chtějí, ale nemohou vyrábět – chybí materiál od dřeva až po čipy. A co se stane, když hromada lidí chce nakupovat, má ještě větší hromadu peněz, ale není zboží...? Bingo, ceny začnou růst.

Obyvatelé tornádem zasažených oblastí budou moci získat od státu podporu na bydlení do dvou milionů korun, další až tři miliony mohou získat prostřednictvím úvěru. Ta dvoumilionová dotace na obnovu poškozeného bydlení se však bude krátit o vyplacené pojistky. „Pokud bude škoda dva miliony, pojišťovna dá jeden a půl, tak stát přihodí půl milionu,“ uvedl ministr průmyslu a obchodu Karel Havlíček. Protože stát může dát peníze jediné do výše plnění celé škody, jsou tak bití ti, co se chovali zodpovědně a platili si pojištění. Co si o tomhle paradoxu myslíte?

Je to naprosto odporné socialistické myšlení, které všechny nutí chovat se nezodpovědně. Nakonec tedy ti, kteří se chovali zodpovědně, dostanou své vlastní peníze od pojišťovny zpět, a ti, co se chovali nezodpovědně, dostanou cizí peníze vybrané státem na daních. Skutečně odporné a samozřejmě je to dobrý motiv pro všechny ostatní, aby se napříště nepojišťovali a opět spoléhali, že jim škody zaplatí ti ostatní nevinní.

Zdroj: parlamentnilisty